afsødt dette Lovforslag, og som gik ud paa, at naar den næste femaarige Opgørelse viste et Overskud, skulde der fremsættes et Lovforslag, og det er det her foreliggende; men i Lovforslaget her findes ikke denne Bestemmelsen, den er lagt over paa det andet Lovforslag, og det er altsaa der, jeg mener, man skulde gøre den Forandring i Organisationen i det hele, at man fik indført en lovbestemt Adgang til Bonus.

Knudtzon: Jeg kan ganske slutte mig til de Bemærkninger, den ærede sidste Taler gjorde, men jeg vil tillade mig at knytte dertil et Par ganske enkelte Bemærkninger med Hensyn til de Regler, som, det ærede Medlem udtalte, burde fastsættes for fremtidig Bonusuddeling, for fremtidige Forsikringer. Det vil vides, at i sin Tid Loven af 18de Juni 1870 i sin § 21 fastsatte, at Overskuddet fra de 2 Anstalter, som bleve optagne i den ny Anstalt af 1871, skulde benyttes paa en vis Maade, til Statens Fordel, idet det blev fastsat, at naar dette Overskud voksede saa meget, at det var tilstrækkeligt til for det første at dække de to ældre Anstalters Ansvar og dernæst til at danne et Reservefond for den ny Anstalt, saa skulde det ved Finansloven eller ved en særlig Lov besluttes, hvorledes det yderligere Overskud skulde anvendes i Statsøjemed, og det blev endvidere fastsat i samme Paragraf, at naar man en Gang kom saa vidt, at de to ældre Anstalters hele Ansvar var dækket, saa skulde det endvidere afgøres ved Finansloven eller ved særlig Lov, hvor meget af dette Overskud der skulde indbetales i Statskassen — jeg siger det udtrykkeligt — og hvor meget der skulde blive tilbage som Reservefond. Man brød i sin Tid med dette Princip ved den første Bonuslov, idet man sagde: Det bliver ikke, ikke alene i alt Fald, Staten, men ogsaa de forsikrede, som skulle have en Del af Overskuddet. Og der var selvfølgelig megen Grund til at gøre dette Brud paa det tidligere Princip fra 1871, fordi man var kommen til den Erkendelse, at de forsikrede betalte for meget, men, som den sidste ærede Taler bemærkede, den Maade, hvorpaa Bonusudbetalingen skete, blev ikke rationel, blev ikke retfærdig. De, som vare døde eller udtraadte af Anstalten, fik paa ganske enkelte Undtagelser nær intet. Man var altsaa enig om, at det ikke var en rationel Maade.

Nu forelægges der en ny Bonuslov — og man benytter den samme Maade. Jeg skal villig indrømme, at jeg tror, at Statsanstalten, Regeringen og Lovgivningsmagten i sin Tid ikke havde anden Vej at gaa end den, man gik. Det ligger jo i, at Anstalten af 1871 ikke er indrettet paa at uddele Bonus. Man valgte det mest praktiske Middel, og det er det, man atter har valgt nu. Men naar man indrømmer, at det ikke er nogen ganske heldig Maade, saa mener jeg, at paa dette Tidspunkt, da man forelægger os Forslag til en Organisationslov for Anstalten, en Lov, som vil medføre visse Forandringer, kunde der være Grund til at træffe bestemte Regler for, hvorledes Bonus fremtidig skal udbetales mere rationelt, og det er det, den ærede sidste Taler foreslog. Det er hertil, jeg vil tillade mig at knytte et Par Bemærkninger.

Det var jo i sin Tid Princippet, at Staten skulde have noget. Nu er altsaa Spørgsmaalet: Skal Staten fuldstændig give Slip paa sin eventuelle Ret, eller skal denne Ret bevares for Staten? Jeg mener, at denne Ret burde bevares for Staten. Jeg mener, at naar man skal fastsætte saadanne Regler, saa maa en af de Bestemmelser, som maa komme ind i disse Regler for Bonusuddelingen, hvis de virkelig skulle være rationelle, være den, at fremtidige Forsikringer, Forsikringer, som tegnes fra det Øjeblik, da disse Regler træde i Kraft, aldrig kunne faa nogen Del i det Overskud, som indtil da er samlet sammen; thi de ville ikke have kunnet bidrage noget som helst til dette Overskuds Tilvejebringelse. Det, de kunne gøre Krav paa, som det ærede Medlem ogsaa sagde, er at faa saa bestemt som muligt at vide, hvad de kunne gøre Regning paa i Fremtiden, at der altsaa tilsikres dem en Del i det eventuelle, fremtidige Overskud. Jeg mener, at der i disse Regler bør fastsættes for det første, at hvad der til den Tid er tilstedeværende Formue, Overskud, fra Anstalten, det kunne de ny forsikrede ikke faa Andel i, og dernæst, som det ærede Medlem sagde, en bestemt juridisk Ret til fremtidig Andel i Overskuddet.

Jeg har her set Sagen fra deres Standpunkt, som ere Parter i selve Sagen, nemlig Anstalten paa den ene Side og Medlemmer af Anstalten, de forsikrede, paa den anden Side. Men jeg tror, at denne Paragraf — som vi her ere komne til at diskutere, endskønt den ganske vist først findes paa det næste Lovforslag paa Dagsordenen, i § 11 — rækker noget videre endnu. Jeg tror, den vil faa Indflydelse ikke alene paa Forholdet mellem Anstalten og dens Medlemmer, men ogsaa paa Forholdet mellem Statsanstalten paa den ene Side og al den i øvrigt tilstedeværende Livsforsikring paa den anden Side, det vil altsaa sige den Livsforsikring, som ikke er garanteret af Staten,